

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Martina Bobáka a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **VONET CR, spol. s r.o.**, IČO 255 25 603
sídlem Na Slatince 3279/3, 106 00 Praha 10
zast. advokátem JUDr. Filipem Seifertem, MBA
sídlem Na Florenci 1332/23, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2023, č. j. 4016/23/5100-41453-712140,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 15. 7. 2015, č. j. 5001072/15/2007-00540-108308 (**prvoinstanční rozhodnutí**), Finanční úřad pro hl. m. Prahu (**správce daně**) zamítl návrh žalobkyně na vyloučení majetku z daňové exekuce. Žalobkyně se proti prvoinstančnímu rozhodnutí bránila odvoláním. Po spletitém procesním vývoji žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (**napadené rozhodnutí**) prvoinstanční rozhodnutí zrušil a zastavil řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce dle § 106 odst. 1 písm. f) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (**daňový řád**), jelikož se řízení stalo bezpředmětným. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí.

2. Ze správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

3. Správce daně vydal dne 6. 10. 2014 zajišťovací příkaz č. j. 5825091/14/2007-25200-108308 (**první zajišťovací příkaz**), kterým obchodní společnosti Potamos CZ s.r.o. (dříve Qanto CZ s.r.o.; dále jen **daňový dlužník**) uložil povinnost složit jistotu ve výši 164 364 473 Kč k zajištění

úhrady daně z přidané hodnoty (DPH) za zdaňovací období leden 2012 až červen 2014. Vzhledem k tomu, že daňový dlužník nesplnil povinnost uloženou uvedeným zajišťovacím příkazem, správce daně zahájil zajišťovací exekuci (**první exekuce**). V ní vydal exekuční příkaz na prodej movitých věcí ze dne 7. 10. 2014, č. j. 5830830/14/2007-25200-108308. V rámci první exekuce dle protokolů o soupisu movitých věcí sepsal hotovost v hodnotě 44 524 Kč, 120 719 Kč a 8 628 Kč (celkem 173 871 Kč; dále též jako **pokladní hotovost**). Žalobkyně se návrhem na vyloučení majetku z daňové exekuce ze dne 17. 10. 2014 (**návrh ze dne 17. 10. 2014**) domáhala vyloučení pokladní hotovosti z první exekuce. Tento návrh doplnila dne 14. 11. 2014. Správce daně rozhodnutím ze dne 27. 11. 2014, č. j. 6642811/14/2007-00540-108308, prohlásil první zajišťovací příkaz za neúčinný od 7. 11. 2014 a první řízení o první exekuci zastavil. Rovněž rozhodnutím ze dne 11. 12. 20214 zastavil řízení o návrhu žalobkyně ze dne 17. 10. 2014.

4. Následně správce daně dne 27. 11. 2014 vydal zajišťovací příkaz č. j. 6731794/14/2007-00540-108308 na úhradu doposud nestanovené DPH v celkové výši 164 364 473 Kč (**druhý zajišťovací příkaz**). V návaznosti na něj vydal exekuční příkaz ze dne 3. 12. 2014, č. j. 6834526/14/2007-00540-108308 (**druhý exekuční příkaz**), kterým nařídil k vymožení povinnosti stanovené druhým zajišťovacím příkazem daňovou exekuci (**druhá exekuce¹**) prodejem movitých věcí daňového dlužníka, v rámci které nese-psal žádnou finanční hotovost.

5. Žalobkyně se návrhem na vyloučení majetku z daňové exekuce ze dne 17. 12. 2014, doplněným 18. 12. 2014, domáhala vyloučení pokladní hotovosti z druhé daňové exekuce, kterou správce daně nařídil 3. 12. 2014 (**druhý návrh na vyloučení movitých věcí z daňové exekuce** nebo jen **druhý návrh**). K tomuto návrhu přiložila stvrzenky ze dne 10. 10. 2014 znějící na daňového dlužníka a specifikovala také v bodě 3 shora uvedené částky pokladní hotovosti.

6. Následně se řízení o druhém návrhu žalobkyně „rozpadlo“ do dvou větví. V nynější větvi správce daně vydal prvoinstanční rozhodnutí 15. 7. 2015, zatímco v druhé větvi vydal prvostupňové rozhodnutí již 1. 4. 2015 (podrobněji viz dále).

7. Dne 5. 6. 2015 byla na účet daňového dlužníka připsána celková částka ve výši 3 816 387 Kč. Jednalo se o finanční prostředky vrácené v souvislosti s prohlášením prvního zajišťovacího příkazu za neúčinný a následným zastavením první exekuce. Připsány byly i platby, které svou výší odpovídaly částkám, z nichž se skládala pokladní hotovost. Dne 26. 6. 2015 byly finanční prostředky na účtu daňového dlužníka na základě druhé exekuce odepsány ve prospěch správce daně. Dne 15. 7. 2015 správce daně již zmiňovaným prvoinstančním rozhodnutím nevyloučil pokladní hotovost, neboť žalobkyně dle něj dostatečně neidentifikovala a neodlišila movité věci, k nimž má svědčit její vlastnické právo, od ostatních movitých věcí téhož druhu (§ 179 odst. 2 daňového řádu).

8. O odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 4. 2. 2016. Prvoinstanční rozhodnutí zrušil a řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce ze dne 17. 12. 2014 zastavil, jelikož návrh na vyloučení majetku považoval za zjevně právně nepřipustné podání ve smyslu § 106 odst. 1 písm. b)

---

¹ Městský soud v Praze zrušil druhý zajišťovací příkaz rozsudkem ze dne 27. 3. 2019, č. j. 8 Af 12/2015-55, a tento jeho rozsudek následně potvrdil NSS rozsudkem ze dne 6. 1. 2022, č. j. 9 Afs 148/2019-49.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

daňového řádu. Finanční prostředky, jejichž vrácení se žalobkyně domáhala, správce daně ve druhé exekuci nese-psal. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala žalobu, k níž Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (rozsudek ze dne 30. 11. 2017, č. j. 11 Af 21/2016-68). Dle soudu nemohl být návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce zjevně právně nepřipustným podáním. Rozsudek městského soudu potvrdil Nejvyšší správní soud (NSS) rozsudkem ze dne 13. 12. 2018, č. j. 5 Afs 346/2017-31.

9. V následujícím řízení žalovaný opět rozhodl o odvolání žalobkyně. Rozhodnutím ze dne 23. 4. 2019 zrušil prvoinstanční rozhodnutí a řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce ze dne 18. 12. 2014 zastavil dle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Měl za to, že v řízení nelze pokračovat z důvodů, které stanoví zákon. Dle žalovaného majetek navržený na vyloučení nebyl předmětem exekuce a nebylo tedy možné vést řízení o tom, zda k tomuto majetku svědčí právo žalobkyně nepřipouštějící provedení exekuce. Rozhodnutí ze dne 23. 4. 2019 žalobkyně napadla žalobou. Rozsudkem ze dne 10. 11. 2021, č. j. 8 Af 23/2019-54, pak městský soud i toto druhé rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost. Tu zamítl NSS rozsudkem ze dne 11. 1. 2024, č. j. 4 Afs 441/2021-45.

10. V návaznosti na závěry plynoucí z rozsudku 8 Af 23/2019 žalovaný seznámil žalobkyni se zjištěnými skutečnostmi a zaslal jí výzvu k vyjádření se v rámci odvolacího řízení. Žalobkyně doručila dne 22. 12. 2022 žalovanému vyjádření, jímž se domáhala věcného posouzení jejího návrhu. Žalovaný následně, ještě před rozhodnutím NSS ve věci 4 Afs 441/2021, vydal napadené rozhodnutí, kterým prvoinstanční rozhodnutí zrušil a řízení o návrhu na vyloučení movitých věcí z daňové exekuce již potřetí zastavil, tentokrát pro jeho bezpředmětnost ve smyslu § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

11. Žalobkyně se brání proti napadenému rozhodnutí žalobou. Dle ní žalovaný odmítal respektovat závazný právní názor soudů a jim navzdory rozhodoval stále stejným způsobem. Pouze formalisticky upravoval odůvodnění, tyto změny spočívaly ve volbě jiného ustanovení § 106 daňového řádu. Žalobkyně upozornila, že druhý zajišťovací příkaz zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 3. 2019, č. j. 8 Af 12/2015-55, a tento rozsudek potvrdil NSS rozsudkem ze dne 6. 1. 2022, č. j. 9 Afs 148/2019-49. Dále zmínila rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2022, č. j. 6 Af 9/2016-97. Ten se také týkal návrhu na vyloučení věcí z daňové exekuce. Městský soud v něm uvedl, že zrušení exekučního titulu svědčí o nezákonnosti samé exekuce, a tudíž i o nezákonnosti zajištění movitých věcí třetí osoby v rámci této exekuce. Žalobkyně dále rozvedla, že pokud je jisté, že celá exekuce byla nezákonná, měla následně finanční správa aktivně postupovat tak, aby pochybení napravila. Měla co nejpříznivěji interpretovat a aplikovat právní normy ve prospěch těch, do jejichž práv v rámci nezákonné exekuce zasáhla. Tyto závěry dílem překonávají také rozsudek 8 Af 23/2019 v této věci.

12. Dle žalobkyně ve světle judikaturního vývoje nemůže obstát odkaz žalovaného na rozsudek 6 Afs 417/2017, který se týkal druhé větve této kauzy. V něm NSS došel k závěru, že v situaci, kdy hotovost byla vrácena na účet daňového dlužníka, není podstatné, jestli správce daně hotovost zabavil v první či druhé exekuci, ani kdo je jejím vlastníkem, případně spory ohledně této hotovosti měly řešit civilní soudy.

13. Žalobkyně upozornila na to, že rozsudkem 8 Af 23/2019 soud uložil žalovanému povinnost nejprve rozhodnout, jestli částky v návrhu ze dne 17. 12. 2014 dostatečně identifikovala, a následně posoudit, jak s nimi správce daně v rámci druhé exekuce nakládal. Žalovaný přitom musel být schopen pokladní hotovost identifikovat, a to na základě

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

protokolů o soupisu věcí a jejich příloh, které vyhotovil v rámci první exekuce. Částky 44 524 Kč a 120 719 Kč protokoly výslovně neobsahovaly, avšak šlo je identifikovat pomocí stvrzenek, které byly přílohou protokolů a na které žalobkyně rovněž odkázala. Žalobkyně k částkám uvedeným v protokolech dokládala své vlastnictví právě stvrzenkami a také výdajovými pokladními doklady, z nichž jednoznačně vyplývá, že pokladní hotovost správce daně odebral z pokladny žalobkyně, nikoli z pokladny daňového dlužníka.

14. Za zásadní označila, že žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil, že žalobkyně pokladní hotovost identifikovala dostatečně a korigoval tak opačný názor správce daně. Z rozsudku 8 Af 23/2019 chybně dovodil, že identifikace hotovosti je jediným předpokladem k tomu, aby řízení mohl zastavit. Dle něj identifikované finanční prostředky nebyly součástí druhé exekuce, respektive v rámci druhé exekuce správce daně žádnou hotovost nese-psal, s čímž však žalobkyně nesouhlasí. Nepopírá, že daňový dlužník obdržel na účet dne 5. 6. 2015 finanční prostředky, v nichž byla započtena i pokladní hotovost. Tyto finanční prostředky však v rámci stejné daňové exekuce správce daně opět zajistil a použil k zajištění úhrady nestanovené daně. Fakticky tedy pokladní hotovost byla součástí druhé exekuce. Pokud není v žádném z protokolů o soupisu věcí sepsaných v rámci druhé exekuce zmínka o pokladní hotovosti, jde dle ní o administrativní pochybení správce daně.

15. Žalobkyně popsala sled událostí, neboť žalovaný ho prý v napadeném rozhodnutí blíže nevysvětlil. Pokladní hotovost zajistil správce daně dne 7. 10. 2014 v rámci první exekuce, v níž ji sepsal a následně vložil na svůj účet. O vyloučení peněžních prostředků (pokladní hotovosti) z první exekuce žalobkyně žádala přípisem ze dne 17. 10. 2014 (doplněným dne 14. 11. 2014). O tomto návrhu rozhodl správce daně rozhodnutím ze dne 11. 12. 2014, a to tak, že se řízení zastavuje, neboť se z důvodu zastavení exekuce stalo bezpředmětným. Správce daně však zajištěné věci nevrátil (vrátil je daňovému dlužníkovi bezhotovostně až 5. 6. 2015). Předtím správce daně nařídil druhou exekuci. Za situace, kdy správce daně neinformoval daňového dlužníka ani žalobkyni o tom, zda věci zajištěné v rámci první exekuce vrátí či je znovu sepíše v rámci druhé exekuce, žalobkyně podala jednak žádosti o vrácení věcí zajištěných v rámci první exekuce (např. urgencye ze dne 18. 2. 2015), jednak návrh na vyloučení majetku z nově nařízené exekuce. S ohledem na přístup správce daně musela využít všech možností k ochraně svého vlastnictví.

16. Správce daně doručil soupisy věcí pořízené v rámci druhé exekuce až dne 9. 3. 2015, kdežto návrh na vyloučení majetku z druhé exekuce žalobkyně podala přípisem ze dne 17. 12. 2014 a doplnila dne 18. 12. 2014 (přičemž vinou správce daně se tato žaloba týkala pouze uvedeného doplnění ze dne 18. 12. 2014). Z tohoto důvodu žalobkyně specifikovala věci a hotovostní prostředky, o jejichž vyloučení z exekuce žádala, odkazem na protokoly o soupisu věcí pořízené v rámci první exekuce, když protokoly pořízené v rámci druhé exekuce tehdy neměla k dispozici. Správce daně v rozporu s § 179 odst. 2 daňového řádu, který mu ukládá rozhodnout o návrhu na vyloučení věcí z exekuce do 30 dnů, rozhodl o návrhu na vyloučení majetku ve druhé větvi kauzy rozhodnutím až dne 1. 4. 2015 (tedy ve lhůtě téměř 4x delší než ukládá zákon), a o doplnění tohoto návrhu ze dne 18. 12. 2014 pak rozhodl druhým rozhodnutím v nynější větvi dokonce až dne 15. 7. 2015 (ve lhůtě, která je dokonce 7x delší než stanoví daňový řád). Po celou dobu správce daně těmito hotovostními prostředky disponoval. Vrátil je sice 5. 6. 2015, avšak bezprostředně na to je zajistil v rámci druhé exekuce a použil k zajištění úhrady dosud nestanovené DPH.

17. Dle žalobkyně pokladní hotovost byla součástí druhé exekuce. Neobstojí tak argumentace žalovaného, který toto zpochybňuje s odkazem na data podání či odkazy na protokoly vážící se k prvnímu exekučnímu případu. Mimoto pokud by hotovostní prostředky nebyly předmětem druhé daňové exekuce, správce daně je nemohl v jejím rámci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

použít a měl je po zastavení první exekuce vrátit subjektu, kterému je odebral, tedy žalobkyni. Skutečnost, že pokladní hotovost a finanční prostředky vrácené na účet daňového dlužníka jsou jedno a totéž, je seznatelná z toho, že po připsání těchto peněžních prostředků dne 5. 6. 2015 již (až na několik málo částek) nebyly na tento účet připsány žádné peněžní prostředky.

18. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že by se vrácením finančních prostředků na účet daňového dlužníka staly tyto prostředky jeho pohledávkou vůči bance a následné jejich zajištění v rámci druhé exekuce by tak nebylo disponování s vrácenými prostředky, ale novou exekucí na pohledávku daňového dlužníka vůči bance. Argumentaci žalovaného označuje za účelovou a porušující jak práva žalobkyně, tak principy daňového práva i demokratického právního státu. Převody sepsaných a zajištěných věcí nelze znemožňovat oprávněným subjektům, aby se domohly vyloučení věcí z daňové exekuce. Žalobkyně připomněla jednak rozsudek 8 Af 23/2019, bod 70, a rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 9 Afs 138/2014-41, č. 3176/2015 Sb. NSS, *T + T real*. Domnívá se, že daňové orgány měly ve smyslu rozsudku 8 Af 23/2019, bod 64, před konstatováním bezpředmětnosti řádně věcně posoudit její argumenty. Těmito závěry byl žalovaný vázán, ale pomínil je.

19. Žalovaný neměl zastavit řízení o sporném návrhu dle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu. Žalobkyně odkázala na rozsudek NSS ze dne 9. 4. 2014, č. j. 6 As 38/2014-14, *SLOVLIKER ČR*, dle kterého je bezpředmětným řízení, ve kterém již není o čem rozhodovat, neboť absentuje předmět řízení, tudíž jakýkoliv další procesní postup by k ničemu nevedl. Bepředmětnost je tak stav, kdy jakýmkoliv rozhodnutím o žádosti, ať již kladným či negativním, nedojde k žádné změně postavení účastníka řízení. Posuzovaný případ však této situaci neodpovídá. Z rozsudku NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Afs 394/2017-32, *HP STEEL*, zas plyne, že účelem § 179 daňového řádu je chránit třetí osoby. Žalovaný práva žalobkyně nechránil.

20. Předmětem řízení je posouzení toho, jestli žalobkyni svědčí právo nepřipouštějící exekuci majetku. Této otázce se však žalovaný nevěnoval. K posouzení bezpředmětnosti přitom mohl přistoupit až poté, co řádně věcně posoudil předmět řízení, tj. až po zhodnocení argumentů a důkazů osvědčujících skutečnost, že žalobkyni k navrhovaným věcem svědčí vlastnické právo. To žalovaný neučinil. Žalobkyně odkázala také na judikaturu správních soudů týkající se mimořádných opatření vydaných v souvislosti s epidemií onemocnění COVID-19. Tato opatření byla rušena a jejich věcný přezkum nebyl dle správních orgánů možný, neboť odpadl předmět řízení, byla však nahrazena dalšími opatřeními, která byla obsahově shodná. Správní soudy však dospěly k závěru, že v případě takovéto materiální kontinuity zásahu do subjektivních veřejných práv je nutné umožnit věcné projednání původního návrhu. O skutečné odpadnutí předmětu řízení by se jednalo pouze v tom případě, pokud by do práv zasahující původní řízení bylo zrušeno bez náhrady (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 6. 2020, č. j. 6 As 88/2020-44, č. 4060/2020 Sb. NSS, nebo ze dne 17. 9. 2021, č. j. 5 As 125/2021-43).

21. Žalovaný nevedl žádnou relevantní, právní, o skutečný stav věcí opřenou argumentaci. Pouze postupně měnil písmeno § 106 daňového řádu, na jehož základě zastavoval řízení. Nevedl, v čem spatřoval bezpředmětnost řízení o sporném návrhu žalobkyně. Faktickým odmítnutím přezkumu porušil ústavní práva žalobkyně, konkrétně právo na spravedlivý proces a vlastnické právo. Co se týče důkazních prostředků, není žádný důvod, proč by nemohly důkazní prostředky související s první exekucí prokazovat vlastnické právo ke stejným věcem, které byly následně zahrnuty do druhé exekuce. Žalovaný měl k dispozici spis, z kterého musel skutečný stav vyplývat. Jelikož hotovostní prostředky žalobkyně fakticky zůstaly předmětem druhého exekučního řízení (což je

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

skutečnost žalovanému známá), žalovaný postupoval v rozporu s § 8 odst. 3 daňového řádu. Žalovaný odkázal na rozsudek 8 Af 23/2019, bod 68, ale chybně ho vykládá. Tento bod rozsudku neposvětil zastavení řízení o návrhu a nevrácení majetku původnímu vlastníkov. Smyslem a účelem řízení o návrhu žalobkyně je ochrana jejího vlastnického práva k odebrané pokladní hotovosti. Dle žalobkyně také v posuzované věci neexistovaly důvody pro zastavení řízení dle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu. Posuzované řízení se nestalo bezpředmětným, jeho předmět stále trvá. Jeho smyslem a účelem je ochrana vlastnického práva žalobkyně.

22. Za účelový žalobkyně označila závěr žalovaného, že finanční hotovost nelze vrátit žalobkyni (jakožto skutečnému vlastníkov), neboť tyto prostředky lze vrátit pouze daňovému dlužníkovi. Žalovaný se touto argumentací snažil navodit dojem, že právní postavení žalobkyně by se nezměnilo, ani kdyby žalovaný rozhodl v její prospěch. Žalovaný o nic neopírá tvrzení o nemožnosti vrátit finanční prostředky přímo žalobkyni. Právní úprava vyloučení majetku z daňové exekuce, tedy § 179 daňového řádu, neupravuje vrácení věci. Stanoví jen to, že účastníkem řízení jsou vedle dlužníka také osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku. Navrhovatel má v řízení o vyloučení majetku práva srovnatelná s právy daňového subjektu při správě jeho daní (rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2018, č. j. 10 Afs 160/2018-45, č. 3809/2018 Sb. NSS, *FeCom*). Dle ní z toho vyplývá, že je možné vrátit věci vyloučené z exekuce také osobě, která podala návrh na vyloučení tohoto majetku. S odkazem na § 165 daňového řádu žalobkyně zmínila, že pokud by chtěl zákonodárce omezit vrácení věci přímo vlastníkov, učinil by tak výslovně.

23. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný zasáhl do jejích ústavních práv, konkrétně porušil její vlastnické právo. Dle ní musí materiální ochrana ústavně garantovaných práv převážit nad jejich formalistickým vyprazdňováním. Žalobkyně odkázala na rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2022, č. j. 8 Afs 41/2021-38, č. 4398/2022 Sb. NSS, *IZOWEN*, z něhož dovodila, že její vlastnické právo musí být chráněno prostřednictvím správního soudnictví a není možné ji odkázat na ochranu jejích práv v občanském soudním řízení. Jedině finanční správa způsobila, že celá exekuce je nezákonná. Nemohla obcházet pravidla pro vyvlastňování majetku.

24. Žalobkyně také označila napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný neodpověděl na všechny její námítky.

25. Žalovaný měl ve vyjádření k žalobě za to, že respektoval právní závěry rozsudku 8 Af 23/2019. V napadeném rozhodnutí dostatečně identifikoval sepsané hotovostní prostředky. Zkoumal, při které exekuci tyto prostředky správce daně sepsal, a i pomocí data podání návrhu žalobkyně a odkazu na protokoly o soupisu vážícího se k prvnímu exekučnímu příkazu zjistil, že to bylo při první exekuci, která již byla zastavena. Nadto při druhé exekuci, ze které se nyní žalobkyně domáhá vyloučení hotovostních prostředků, nedošlo k sepsání žádné pokladní hotovosti, což potvrdil i městský soud v rozsudku 8 Af 23/2019, bod 79. Žalovaný tedy v souladu se závěry právě cit. rozsudku zrušil prvostupňové rozhodnutí a zastavil řízení zahájené návrhem na vyloučení majetku z daňové exekuce pro jeho bezpředmětnost.

26. Žalovaný znal rozsudek 6 Af 9/2016, stejně tak jako rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2024, č. j. 2 Afs 46/2023-32, avšak jejich závěry nepovažoval za příléhavé, neboť v odkazovaných kauzách byla důvodem pro zastavení řízení o návrhu na vyloučení věci z daňové exekuce nezákonnost exekučního titulu. A navíc nebylo jisté, jestli skutečně došlo k zastavení daňové exekuce. Za podstatné tak považuje, že v posuzované věci došlo k zastavení první exekuce a peněžní prostředky správce daně vrátil daňovému dlužníkovi. Žalovaný dále podotkl, že NSS rozsudkem 4 Afs 441/2021 zamítl kasační stížnost žalovaného proti rozsudku 8 Af Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

23/2019. Dle žalovaného v tomto rozsudku NSS vyslovil, že v případě, kdy byly hotovostní peněžní prostředky zabavené správcem daně z daňové exekuce vráceny daňovému dlužníku, nelze zastavit řízení dle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, avšak přichází v úvahu zastavení řízení podle § 106 odstavce 1 písm. f) daňového řádu, jelikož se řízení o návrhu stalo bezpředmětným. S ohledem na okolnosti případu nebylo nadále zásadní individualizovat dotčené hotovostní prostředky.

27. Ohledně námitky žalobkyně, že správce daně s hotovostními prostředky nakládal v rámci druhé exekuce, žalovaný odkazuje na rozsudek 8 Af 23/2019, body 7 a 79, dle nichž v této exekuci žádná hotovost nebyla sepsána. Ohledně námitky, že správce daně neumožnil žalobkyni ani daňovému dlužníkovi, aby byli přítomni při soupisu, žalovaný uvedl, že tuto námitku označil NSS za nedůvodnou v rozsudku 6 Afs 417/2017, bod 15. Na tento rozsudek ostatně odkázal NSS také v rozsudku 4 Afs 441/2021, bod 26, a proto nadále platí, že pokud správce daně vrátil finanční prostředky, není podstatné, jestli tato hotovost byla zabavena v první či druhé exekuci, ani kdo je jejím vlastníkem. K námitce žalobkyně, že finanční prostředky neměly být vráceny daňovému dlužníkovi, ale jí, žalovaný poznamenává, že tuto námitku označil za nedůvodnou již rozsudek 8 Af 23/2019, body 71, 74 a 75.

28. Dle žalovaného zastavení řízení dle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu a způsob, kterým k němu dospěl, odpovídá právnímu názoru obsaženému v rozsudku 8 Af 23/2019. Žalobkyně si tak protiřečí, pokud tvrdí, že žalovaný nerespektoval názor městského soudu a zároveň namítá, že postupoval nesprávně a nezákonně, když řízení opět zastavil. Postup žalovaného odpovídá i rozsudku 4 Afs 441/2021, bod 25. Ohledně absolutní nemožnosti vrátit majetek skutečnému vlastníkovi žalovaný zmínil, že obdobně argumentoval i městský soud v rozsudku 8 Af 23/2019. Žalovaný také opětovně odkázal na závěry NSS v rozsudku 6 Afs 417/2017, bod 15, ohledně toho, že není důležité určit vlastníka finanční hotovosti v situaci, kdy došlo k jejímu vrácení daňovému dlužníkovi. Napadené rozhodnutí však v žádném případě nepopírá vlastnické právo žalobkyně vůči pokladní hotovosti. Svého nároku se mohla domáhat před civilním soudem.

29. Žalovaný trval na tom, že nemůže (ne)vyloučit majetek, který neexekvoval, a tedy jím ani nedisponuje.

30. Konečně žalovaný nesouhlasil ani s výtkou, že napadeným rozhodnutím zasáhl do ústavně zaručených práv žalobkyně. Daňové orgány postupovaly v souladu se základními zásadami pro svou činnost. V rámci činnosti nutné pro správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady dochází k zásahům do ekonomické sféry daňových subjektů. Stěžejní pak je, aby tyto zásahy daňové orgány provedly v souladu se zákonem, což se v dané situaci stalo. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Žalovaný srozumitelně zdůvodnil, proč závěry žalobkyně nepovažuje za správné. Reagoval na všechny klíčové námitky žalobkyně.

III. Posouzení žaloby

31. Žaloba je včasná, podala ji osoba k tomu oprávněná. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

32. U ústního jednání dne 26. 6. 2024 žalobkyně odkázala na žalobu. Vysvětlila, že jí jde zejména o věcné projednání jejího návrhu na vyloučení věci z daňové exekuce, čemuž se žalovaný setrvale brání.

33. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

34. Žalobkyně z procesní opatrnosti v žalobě navrhla k důkazu několik desítek listin. Soud uvádí, že jde o listiny, které jsou jednak z části součástí správního spisu (případně správních spisů v předcházejících stádiích sporu), jednak z části jde o listiny z průběhu předcházejících soudních řízení, které jsou soudu známy z úřední činnosti. Soud neshledal ani, že by bylo potřeba provádět dokazování zbylými důkazními prostředky. Ostatně u jednání žalobkyně nakonec trvala na provedení pouze jediného důkazu, a to výpisu z účtu daňového dlužníka č. 2108752/0800 za období od 30. 5. 2015 do 30. 6. 2015. Tomuto návrhu soud vyhověl, jakkoli, jak je patrné z odůvodnění tohoto rozsudku, poznatky z tohoto důkazního prostředku, nebyly směrodatné pro rozhodnutí v této věci (viz dále).

35. Žaloba není důvodná.

36. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Žalobkyně spatřovala nepřezkoumatelnost v tom, že žalovaný nerespektoval předchozí soudní rozhodnutí ve věci a nevypořádal všechny námitky žalobkyně, jelikož pominul námitky co do nesprávnosti a nezákonnosti aplikace § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu, neposuzoval skutečnost, že s ohledem na dostatečnou identifikaci hotovostních prostředků mohlo jím vydané rozhodnutí pozitivně či negativně ovlivnit právní postavení žalobkyně, nebral v úvahu skutečnost, že hotovostní prostředky fakticky byly zahrnuty i do druhé exekuce a nezaobíral se relevancí materiální kontinuity posuzovaného zásahu do subjektivních veřejných práv žalobkyně.

37. Žádná z těchto dílčích výtek není důvodná. Z napadeného rozhodnutí vyplývají důvody, proč žalovaný postupoval podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu. Soud neidentifikoval ani žádné další námitky, na které by žalovaný nereagoval. Skutečnost, že žalobkyně nesouhlasí se závěry daňových orgánů, neznamená, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Dlužno dodat, že žalobkyně zpochybnila důvody, pro které žalovaný zamítl její odvolání. To ostatně také svědčí o tom, že napadené rozhodnutí je založeno na důvodech, které z něj žalobkyně seznala. Žalovaný taktéž dostatečně reflektoval předchozí soudní rozhodnutí ve věci (viz dále).

38. Soud se dále zaměřil na otázku zákonnosti napadeného rozhodnutí.

39. Podle § 179 odst. 1 daňového řádu platí, že *po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.*

40. Podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu platí, že správce daně *řízení zastaví, jestliže se stalo bezpředmětným.*

41. Dle rozsudku 6 As 38/2014, *SLOVLIKER*, daňový řád v § 106 upravuje situace, v nichž správce daně nerozhoduje meritorně, ale řízení zastaví. Obecně jde o situace, kdy je vedení dalšího řízení nemožné nebo nadbytečné. Za bezpředmětné ve smyslu § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu je třeba považovat takové řízení, ve kterém již není o čem rozhodovat, neboť absentuje předmět řízení a jakýkoliv další procesní postup by k ničemu nevedl. Případů, kdy může dojít k odpadnutí důvodu řízení, je celá řada. Například zaplacení daně, s jejíž úhradou žádal daňový subjekt posečkat (rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 Afs 15/2013-34), nebo napadení exekučního příkazu opravným prostředkem a následné zastavení exekučního řízení (rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 3 Afs 5/2004-63). Za bezpředmětné lze považovat také řízení o návrhu na vyloučení movité věci z daňové exekuce, byla-li tato exekuce zastavena (rozsudek 2 Afs 46/2023). Aby však bylo v těchto případech možné zastavit řízení, musí být bezpředmětnost dalšího řízení naprostá. Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Nepostačuje pouze částečné odpadnutí důvodu řízení. Pojem *podání se stalo bezpředmětným* ve smyslu § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu je nutno vyložit tak, že o takovém podání již nelze rozhodnout ve věci samé, respektive nelze posoudit, zda z věcného hlediska bylo důvodným, či nikoli (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2014, č. j. 11 Af 22/2013-80).

42. Soud předesílá, že vylučování majetku z daňové exekuce u téhož daňového dlužníka již opakovaně řešil. V nynější větvi sporu započaté rozhodnutím správce daně ze dne **15. 7. 2015** šlo chronologicky řazeno o rozsudky městského soudu 11 Af 21/2016, 5 Afs 346/2017 [oba k zastavení řízení dle § 106 odst. 1 písm. b)], 8 Af 23/2019 a 4 Afs 441/2021 [oba k zastavení řízení dle § 106 odst. 1 písm. e)].

43. Ve *druhé* větvi sporu započaté rozhodnutím správce daně ze dne **1. 4. 2015** vydal Městský soud v Praze rozsudky ze dne 28. 4. 2022, č. j. 6 Af 9/2016-97, a ze dne 30. 11. 2017, č. j. 11 Ad 5/2016-74; posledně specifikovaný rozsudek potvrdil NSS rozsudkem 6 Afs 417/2017² (žaloby proti meritornímu rozhodnutí ve věci nevykloučení majetku z daňové exekuce). Následně pak šlo o rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2023, č. j. 14 Af 19/2022-46, a na něj navazující potvrzující rozsudek 2 Afs 46/2023 [oba k zastavení řízení dle § 106 odst. 1 písm. f)].

44. Vedle toho dlužno zmínit, že Městský soud v Praze zamítl žalobu daňového dlužníka proti druhému exekučnímu příkazu ze dne 3. 12. 2014 (rozsudek ze dne 31. 12. 2017, č. j. 9 Af 82/2017-92) a tento rozsudek potvrdil NSS rozsudkem ze dne 10. 3. 2020, č. j. 4 Afs 21/2018-104. Rozsudkem ze dne 27. 3. 2019, č. j. 8 Af 12/2015-55, vyhověl Městský soud v Praze žalobě daňového dlužníka a zrušil druhý zajišťovací příkaz. Ke kasační stížnosti žalovaného NSS rozsudkem ze dne 6. 1. 2022, č. j. 9 Afs 148/2019-49, tento rozsudek potvrdil.

45. Jak je patrné mj. z počtu soudních rozhodnutí v této věci, tento spor má mnoho vrstev. Pro posouzení nynější věci jsou rozhodující zejména závěry, které soudy učinily v této větvi sporu, posledně v rozsudku 4 Afs 441/2021, v němž NSS jednak korigoval závěry rozsudku 8 Af 23/2019, jednak trefně odkázal na závěry učiněné ve druhé větvi sporu, které lze přes její odlišnost použít i v nynějším případě. Jde např. o vypořádání námítky, že daňový dlužník ani žalobkyně nebyli přítomni při soupisu majetku, pozdějšího zrušení zajišťovacích příkazů (rozsudek 6 Afs 417/2017, body 14 a 21) či překročení lhůt (rozsudek 8 Af 23/2019, bod 76). S názory soudů ohledně těchto námitek se soud ztotožňuje a i v této věci na ně pro stručnost odkazuje. Mimochodem již to, že NSS v rozsudku 4 Afs 441/2021 převzal závěry rozsudku 6 Afs 417/2017, vyvrací klíčovou námitku žalobkyně, že závěry rozsudku 6 Afs 417/2017 nelze použít v nyní posuzované kauze.

46. NSS v rozsudku 4 Afs 441/2021, bod 29, konstatoval, že s ohledem na konkrétní okolnosti posuzovaného případu – vzhledem k bezpředmětnosti řízení – nemusí být nezbytně nutně relevantní přesná individualizace hotovostních prostředků. Proto ani po rozsudku 8 Afs 23/2019 nebylo bezpodmínečně potřeba individualizovat tu kterou pokladní hotovost, jak se původně domníval městský soud. V rozsudku 4 Afs 441/2021, body 28 a 29, se totiž NSS inspiroval dílčími závěry rozsudku 6 Afs 417/2017, bod 15, dle nichž bylo podstatné, že finanční orgány **vrátily** pokladní hotovost daňovému dlužníku a za takové situace postrádalo další zkoumání otázky, zda byla tato hotovost odebrána v rámci první či druhé exekuce bezvýznamná. Ani v případě zrušení napadeného rozhodnutí by orgány

---

² Ústavní soud odmítl ústavní stížnost proti rozhodnutí NSS usnesením ze dne 8. 10. 2019, sp. zn. IV. ÚS 754/19.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

finanční správy neměly o čem rozhodovat, jelikož žádnou pokladní hotovostí již nedisponovaly.

47. Namítá-li žalobkyně, že pokladní hotovostí byly *de facto* správcem daně vrácené prostředky deponované na účtu daňového dlužníka, které v rámci druhé exekuce použil správce daně k zajištění úhrady DPH, ani tato námitka není důvodná. Nešlo o administrativní pochybení správce daně, jak dovozovala žalobkyně. Dále je v obecné rovině nutné uvést, že důkazní prostředky související s první exekucí mohou prokazovat vlastnické právo ke stejným věcem, které byly následně zahrnuty do druhé exekuce. V posuzovaném případě však žalovaný dostatečně zdůvodnil, proč pokladní hotovost sepsaná při první exekuci není totožná s finančními prostředky zajištěnými na účtu daňového dlužníka při druhé exekuci. Tento jeho závěr navíc již opakovaně potvrdily správní soudy. Jelikož se jednalo o finanční prostředky sepsané při první exekuci, nejsou důvodnými námitky týkající dalšího judikaturního vývoje.

48. Dle soudu žalovaný splnil i požadavek na posouzení toho, jestli ať kladným či záporným rozhodnutím o žádosti dojde ke změně v právním postavení žalobce. Městský soud již v rozsudku 8 Af 23/2019, bod 75, žalobkyni vysvětlil, že v okamžiku, kdy byly vrácené finanční prostředky připsány na účet daňového dlužníka, se tyto prostředky staly pohledávkou daňového dlužníka za bankou. Byla-li pak následně nařízena druhá exekuce, nejednalo se o disponování s týmiž vrácenými prostředky, jak tvrdí žalobkyně, ale o novou exekuci na povahou odlišnou pohledávku daňového dlužníka vůči bance. Nedošlo tedy k porušení § 179 odst. 2 daňového řádu. To ostatně plyne i z rozsudku 6 Afs 417/2017. Není tak důvodnou námitka, že navazující závěr žalovaného je účelový či že porušuje obecné principy daňového práva.

49. Z napadeného rozhodnutí jako celku je zřejmé, že rozhodnutím o žádosti by nedošlo ke změně v právním postavení žalobkyně. Pokud došlo k vrácení rozporované částky na účet daňového dlužníka, nebylo dne NSS podstatné, jestli pokladní hotovost žalovaný zabavil v první nebo v druhé exekuci, ani kdo je jejím vlastníkem, v případě zrušení napadeného rozhodnutí by neměly finanční orgány o čem dále rozhodovat (rozsudek 6 Afs 417/2017, bod 15). Jakkoli soud nepřehlédl napětí mezi právě uvedenými závěry v této kauze, na straně jedné, a na straně druhé, závěry rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2024, č. j. 10 Afs 96/2022-59, *FeCom*, bod 19, nemohl žalobci přisvědčit. K tomu viz dále bod 50 níže, věta třetí. Nelze vyhovět námitce, že fakticky k vrácení prostředků na účet daňového dlužníka nedošlo, neboť tyto prostředky žalovaný opětovně zastavil pro potřeby druhé exekuce.

50. Navzdory výše uvedenému soud považuje jinak zákonný postup správce daně za krajně nevhodný, jelikož ve svém důsledku, jak tvrdí žalobkyně, skutečně omezil její možnost domoci se vyloučení pokladní hotovosti z daňové exekuce. Nemělo by se stávat, že správce daně zajistí pokladní hotovost (k níž žalobkyně tvrdí vlastnické právo), tuto hotovost následně vrátí daňovému dlužníku na jeho bankovní účet (*stricto sensu* po vrácení již nejde o hotovost), aby částku odpovídající mj. této hotovosti následně opět v další nařízené exekuci použil na úhradu daně daňového dlužníka. Přeměnou pokladní hotovosti v bezhotovostně vrácenou částku správce daně – i ve smyslu rozsudků 8 Af 23/2019, bod 79 *in fine*, 4 Afs 441/2021, body 29 a 30 *in fine*, a 6 Afs 417/2017, bod 15 – **změnil povahu majetku**, k níž žalobkyně tvrdí své právo natolik, že již nešlo o tu samou movitou věc (pokladní hotovost). Přes pečlivě vystavěnou sadu žalobních výtek je ovšem nutné trvat na tom, že pokud

finanční prostředky byly skutečně ve vlastnictví stěžovatele, případně na ně měl alespoň obligační nárok z titulu své pohledávky vůči daňovému dlužníku, je nutné tyto skutečnosti řešit pořadem práva u civilních soudů, jelikož je daňový dlužník buď v prodlení s plněním svého dluhu, nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

se v rozporu se zákonem obohatil na úkor stěžovatele. Jestliže tímto postupem finančních orgánů vznikla stěžovateli škoda, je nutné toto řešit podle ustanovení § 13 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

(rozsudek 6 Afs 417/2017, bod 15)

Již jen proto je zřejmé, že námitka žalobkyně, že jejímu vlastnickému právu přísluší ochrana prostřednictvím správního, a nikoliv civilního soudnictví, není důvodná.

51. Jak již soud zmínil výše, ze závěrů šestého senátu NSS v rozsudku 4 Afs 441/2021 dovodil, že ani žalobkyně v jejím návrhu, ani posléze správce daně nemusel nezbytně nutně přesně individualizovat dotčené hotovostní prostředky, jelikož tyto správce daně formou bezhotovostního převodu vrátil daňovému dlužníku dne 5. 6. 2015. Proto nebylo o čem dále rozhodovat. Nově tedy čtvrtý senát v této větvi sporu upozadil nutnost přesné a bezvýhradné individualizace (a s ní spojené identifikace) prostředků pokladní hotovosti (srov. jinak rozsudek 5 Afs 346/2017, bod 19, ve spojení s rozsudkem 8 Afs 23/2019, bod 67). Nutno také zmínit, že čtvrtý senát nepominul, že dle rozsudku 5 Afs 346/2017, bod 19, měl žalovaný, pokud chtěl pro bezpředmětnost řízení zastavit, postavit najisto, zda „*jákmkoli rozhodnutím o žádosti, ať už kladným nebo záporným, nedojde k žádné změně v právním postavení žalobce*“. To se ovšem následně – ve smyslu rozsudku 6 Afs 417/2017, bod 15 – stalo nadbytečnou otázkou. Pokladní hotovost zajištěnou během první exekuce totiž správce daně vrátil cestou bezhotovostního převodu na účet daňového dlužníka. A tato již nadále nebyla předmětem druhé exekuce, což nezpochybnil ani rozsudek 4 Afs 441/2021, bod 30 *in fine*. Na tom nic nemění skutečnost, že tak učinil až po nařízení druhé exekuce.

52. Dle žalobkyně byla předmětem řízení o jejím návrhu otázka, jestli jí svědčí právo nepřipouštět exekuci majetku. Domnívala se, že tomu se žalovaný řádně nevěnoval. Konstatovat bezpředmětnost dle ní mohl až poté, co řádně a věcně posoudil předmět řízení, tj. až po zhodnocení argumentů a důkazů osvědčujících skutečnost, že jí k navrhovaným věcem (ne)svedčí vlastnické právo.

53. Soud v tomto řízení zavazují především závěry rozsudku 4 Afs 441/2021. Pokud NSS konstatoval, že správce daně vrátil žalobkyni pokladní hotovost v rámci první exekuce, v níž byla sepsána a v níž správce daně s touto hotovostí nakládal, soud nemůže dále podrobně zkoumat, zda tato pokladní hotovost byla sepsána v rámci druhé exekuce. V ní ve smyslu právě cit. rozsudku nemohla být sepsána, protože 5. 6. 2015 správce daně ji vrátil daňovému dlužníku v jiné formě, a to bezhotovostním převodem na účet. Ve druhé daňové exekuci, na níž míří návrh žalobkyně na vyloučení majetku, tedy správce daně nesepsal žádnou pokladní hotovost, ani *de facto*, ani *de iure*. Tato byla sepsána pouze v první exekuci, která byla posléze zastavena, což je bez dalšího důvodem pro zastavení řízení o návrhu na vyloučení věci z daňové exekuce (rozsudky 14 Af 19/2022 a 2 Afs 46/2023).

54. Identifikoval-li žalovaný částky pokladní hotovosti jako finanční prostředky, které sepsal v rámci již zastavené exekuce (a tyto prostředky posléze vrátil na účet daňového dlužníka), není podstatné, komu ohledně těchto finančních prostředků svědčilo vlastnické právo. Jednoznačně to vyplývá i z rozsudku 8 Afs 41/2021, *IZOWEN*. V tomto rozsudku dospěl NSS k následujícím závěrům:

[19] Účelem řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce podle § 179 odst. 1 daňového řádu tak je, aby byl exekucí postižen toliko majetek dlužníka. Na rozdíl od vylučovací žaloby podle § 267 o. s. ř. může být toto řízení zahájeno i z moci úřední. Správce daně je povinen zahájit řízení o vyloučení majetku, zjistí-li existenci práva k tomuto majetku, které nepřipouští provedení exekuce. V rámci tohoto řízení správce daně proto autoritativně nerozhoduje o tom, zda třetí osobě náleží právo k majetku, které nepřipouští provedení exekuce, nýbrž rozhoduje pouze o vyloučení majetku z daňové exekuce z důvodu, aby byla daňová exekuce vedena v souladu s

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

daňovým řádem. Předmětem řízení tak je přípustnost vedení exekuce na určitý majetek, nikoliv vztah vyplývající ze soukromého práva, jak mylně namítá stěžovatelka. Nařídil-li by totiž správce daně exekuci na majetek, ke kterému má třetí osoba právo nepřipouštějící provedení exekuce, porušil by § 179 odst. 1 daňového řádu, který tento postup vylučuje. Otázku existence práva nepřipouštějícího provedení exekuce si proto správce daně posuzuje toliko jako předběžnou otázku podle § 99 odst. 1 daňového řádu, jejíž řešení je nezbytné pro vyjasnění, zda je možné na daný majetek vést exekuci. Rozhodnutím o vyloučení či nevyloučení majetku z daňové exekuce však není zakládán, měněn nebo rušen soukromoprávní vztah. Správce daně proto nerozhodoval o vlastnickém právu k automobilu, jak stěžovatelka chybně namítá, nýbrž o tom, zda je možné na automobil vést daňovou exekuci.

(podtrženo soudem)

55.   Rozsudek 6 Af 9/2016 neodporuje právě uvedenému posouzení věci (viz bod 29 žaloby). Soud souhlasí s tím, že zrušení exekučního titulu (druhý zajišťovací příkaz) rozsudkem 8 Af 12/2015, který potvrdil NSS rozsudkem 9 Afs 148/2019, svědčí nejen o nezákonnosti druhé exekuce, ale také o tom, že správce daně neměl k úhradě DPH využít ani prostředků, které vrátil daňovému dlužníku 5. 6. 2015. Pohledávka žalobce vůči bance, u níž byly tyto prostředky deponovány, ovšem není shodná s pokladní hotovostí (v první exekuci), které se žalobkyně domáhá. Tato skutečnost, spolu s prvotním nezákonným odebráním pokladní hotovosti, mohla zvýšit šance žalobkyně na úspěch s případnou žalobou v občanském soudním řízení.

56. Jak vyplývá z rozsudku 2 Afs 46/2023 předmětem řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce je pouze přípustnost exekuce vůči určitému majetku. Za situace, pokud správce daně vrátil částky odpovídající pokladní hotovosti daňovému dlužníku, a pokud navíc neprobíhá první exekuční řízení, v němž správce daně tuto hotovost sepsal, není o čem rozhodovat. Řízení o návrhu na vyloučení majetku se tak stalo bezpředmětným ve smyslu § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu. Taktéž vylučovací žaloba v občanském soudním řízení je procesní exekuční žalobou a ani ona nesmí přesáhnout rámec probíhajícího vykonávacího řízení. Z odborné literatury plyne, že probíhající exekuce je specifickou procedurální podmínkou pro pokračování v řízení o vylučovací žalobě. Není-li naplněna, má dojít nikoli k zamítnutí vylučovací žaloby, ale k zastavení řízení o ní (§ 104 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu). Takový postup se uplatní nejen při zastavení exekuce, ale i jejím ukončení vymožením (SVOBODA, Karel. 4.3 *Odkdy dokdy lze excindační žalobě vyhovět.* In: SVOBODA, Karel. Zastavení exekuce. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 287 až 288). Žalovaný tedy nepochybil, pokud s ohledem na zastavení *prvního* exekučního řízení označil i druhou žádost o vyloučení věci z druhé daňové exekuce za bezpředmětnou. Nepostupoval svévolně, jak tvrdí žalobkyně.

57. Soud poznamenává, že věcné posouzení návrhu dle rozsudku 8 Af 23/2019, jehož se žalobkyně dovolává, se týkalo především samotné identifikace finančních částek uvedených v návrhu na vyloučení věci z daňové exekuce. Jakkoli je v obecné rovině identifikace konkrétní platebních prostředků pokladní hotovosti žádoucí, aby bylo možné posoudit, jestli byly zapsány v rámci exekuce, která již byla zastavena, v posuzovaném případě na tom nelze nadále trvat. Soud opakovaně odkazuje na závěry rozsudku 4 Afs 441/2021, body 28 a 29. Pokud žalovaný vrátil daňovému dlužníku vše, co sepsal v rámci první exekuce, nemusel sofistikovaně zkoumat, zda žalobkyni svědčí k těmto vráceným hotovostním prostředkům právo nepřipouštějící exekuci.

58. Správce daně nepochybil ani pokud odebrané finanční prostředky po zastavení prvního exekučního řízení převedl na účet daňového dlužníka. Částku odpovídající těmto finančním prostředkům správce daně vrátil, jelikož zastavil první exekuční řízení, a ne protože vyhověl návrhu na vyloučení věci z exekučního řízení. Dojde-li v průběhu exekuce k zastavení exekučního řízení, zaniklo pověření daňových orgánů k provedení exekuce Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

prodejem movitých věcí (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2008, sp. zn. 22 Cdo 2234/2008). Poté správce daně zadržuje věci neprávem. Správce daně proto postupoval správně, pokud zadržovanou věc bezodkladně vydal daňovému dlužníkovi. Jinak by jakožto neoprávněný (nikoliv řádný) držitel (detentor) zasahoval do práv daňového dlužníka. Vrácení sepsaného majetku daňového dlužníka jiné osobě je sice možné. Jde ovšem o výjimku, k níž dochází, pokud správce daně skutečně vyloučí majetek z daňové exekuce (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2023, č. j. 7 Afs 321/2021-23, *HIVAGO*, bod 22). Pokud správce daně nárokované věci nevyloučí, případné třetí osoby, které si nárokovaly či nárokují sepsaný majetek (zde žalobkyně), se ho mohou domoci po vrácení daňovému dlužníkovi, v řízení před civilními soudy. I zde je nutné žalobkyni sdělit, že případná pochybení správce daně mohou být předmětem řízení o náhradě škody způsobené při výkonu státní moci dle již cit. zákona č. 82/1998 Sb.

59. S ohledem na vše již zmíněné je zřejmé, že žalovaný nezákonným postupem neporušil vlastnické právo žalobkyně, ani jiné její práva, kterých se dovolává. Na tom nic nemění ani další dílčí námitky, které žalobkyně uplatnila v žalobě, a které nebylo – vzhledem ke komplexnímu posouzení celé věci – třeba adresně vypořádávat.

IV. Závěr a náklady řízení

60. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

61. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému nevznikly žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti. Soud tedy nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu.

Praha 26. června 2024

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu